

[Mimi Jakobsen]

at disse områder, som jeg her har nævnt, i dag er så specialiserede og så tekniske, at man faktisk har mennesker, der uddanner sig i 5 eller 6 år for at bestride den slags job?

Og så søger man at foregøgle lønmodtagerne, at de bare kan sætte sig ned omkring bordet og sludre lidt om tingene, så finder man nok ud af, hvor man skal placere den ordre, og hvor man ikke skal placere den ordre. Ja men hvordan kan man nedvurdere alle de mennesker, der i dag er ansat til nogle forhåbentlig passende lønninger for at udføre dette arbejde? Det er da ikke noget, man bare kan sidde og snakke om eller stemme sig frem til.

Vi ønsker ikke i CD, heller ikke på dette område, at være med til at bilde nogle mennesker ind, at de kan få indflydelse på nogle beslutninger, som de ikke har forudsætninger for at få indflydelse på.

Derimod har vi naturligvis intet imod, at lønmodtagernes repræsentanter får øget indsigt i regnskaberne og også gennem fagforeningerne uddannes til at forstå disse regnskaber og vurdere dem. Det er vi helt tilfredse med, også fordi, som fru Lone Dybkjær sagde, der ligger en vigtig informationsopgave her.

Naturligvis ønsker vi, at medarbejderne får denne indsigt, men det er stadig væk ikke det samme som at være medbestemmende om markedsføring, produktion og placering af ordrer. Her er det naturligvis CDs opfattelse fortsat, at arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet skal lades urørt.

Så har man talt om frivillighed. Det er jo nok så som så. Jo, man kan måske vælge mellem en fællesfond og en virksomhedsfond, sådan da, for ifølge punkt 5 skal virksomhedsfonden indbetale halvdelen af sin kapital til fællesfonden, og det er selvfølgelig et forsøg på at inddrage de offentligt ansatte. Men det har i hvert fald intet med hverken frivillighed eller frihed at gøre.

Det er sagt så ofte, men jeg vil gerne gentage det i dag, at CD naturligvis værdsætter de frivillige ordninger, som allerede fungerer rundt omkring på mange virksomheder i dag. Derom skal der slet ikke være tvivl. Men jeg er meget bange for, at netop disse udmærkede ordninger, der er i gang, og som folk er tilfredse med, ifølge dette forslag, hvis det skulle gå hen og blive vedtaget, bliver drænet for kapital til fællesfonden. Det vil altså sige,

at man risikerer at ødelægge nogle udmærkede ordninger, der har været forløbere for dette, ved at lave et stort, stift system, som alle skal ind under.

CD mener, at løntilbageholdenhed bør belønnes. Men er det arbejdsgiveren, der på en eller anden måde skal belønne sine lønmodtagere for denne løntilbageholdenhed, har det ikke noget med medbestemmelsesret at gøre. Øget medbestemmelsesret kan ikke gives som kompensation for nogle penge, man ikke fik.

Får man lønmodtagere til at afgive en økonomisk fordel, må denne økonomiske fordel modsvares af en senere økonomisk fordel, som man kan opnå i form af sociale sikringsordninger, hvis man bliver syg, hvis man bliver arbejdsløs, eller når man bliver gammel. På den måde kan man skabe balance – ikke ved dette forslag.

Må jeg så til slut sige, at det er iøjnefaldende, at statsministeren lægger megen vægt på vedtagelsen af et forslag, der ingen chancer har for at blive vedtaget. Statsministeren er i denne sag kun bakket op, tilsyneladende, af nogle mindre, men øjensynlig meget dominerende grupper inden for fagbevægelsen. Men statsministeren må øjensynlig føle et behov for at demonstrere over for disse grupper, at han ikke kan komme igennem i folketinget med dette forslag, og her kan jeg til gengæld tilsige CDs positive støtte. Vi vil meget gerne hjælpe statsministeren med at tilvejebringe den nødvendige dokumentation for, at dette forslag er totalt udsigtsløst.

Kurt Hansen (VS):

For ikke at holde arbejdsministeren hen i spænding, skal jeg meddele fra starten, at venstresocialisterne siger klart nej til dette forslag om såkaldt overskudsdeling. Vi afviser ethvert forsøg på at foregøgle arbejderindflydelse og demokratisering under dække af, at virksomhederne skal have tilført risikovillig kapital fra arbejderlønningerne.

Den såkaldte overskudsdeling, som socialdemokratiet forsøger sig med, er noget begrænset i forhold til det egentlige forslag, som socialdemokratiet og LO kom med i starten af 1970'erne. Det var decideret et ØD-tvangsopparingsforslag, der lå dér.

Man kan sige, at modstanden mod ØD har været for stor, ikke mindst blandt lønarbejderne, og det er nok hovedsagelig derfor,